

Arrest

nr. 103 049 van 17 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de marghi-etnie te behoren en uit Maiduguri, (Bonu State (sic)), afkomstig te zijn.

U verbleef in de Dokoyaro street in Maiduguri met uw ouders en uw jongere zus, B.. U heeft uw middelbare school voltooid in 2008. U wilde verpleegster worden, maar u bent niet met uw opleiding begonnen.

U bent christen, net zoals uw moeder. U ging naar de Redeem Christian Church of God. Uw vader was moslim en was boos op u, omdat u geen moslim wou zijn. U werd dan ook herhaaldelijk door hem geslagen.

U was bij uw geboorte door uw vader beloofd aan een fulani, E.H.. Hij had uw ouders een bruidsschat betaald. Uw vader zou nog extra geld krijgen bij het huwelijk. Uw vader wou u weg, omdat u een christen was.

Uw moeder zei u dat E.H. al zeven keer gehuwd was geweest en zijn echtgenote telkens na enige weken dood was. U zou ook ritueel geofferd worden. Uw moeder vertelde u dat E.H. tot de Ogboni-society behoorde.

Tijdens een discussie met uw ouders hoorde u E.H. zeggen dat hij uw ouders zou doden indien hij u niet zou krijgen. U liep weg.

Bij uw terugkeer bracht uw vader u naar E.H.. Uw vader zei u dat u nu gehuwd was. Dit was in mei 2009 en u was vijftien jaar oud.

U kon echter ontsnappen en keerde naar huis terug. Uw vader sloeg u en zei dat uw moeder u moest terugbrengen naar E.H., maar u liep telkens weg. E.H. bedreigde uw ouders met de dood indien u niet naar hem zou terugkeren. U liep weg telkens u zijn stem hoorde.

Op 27 juli 2009 was u in de kerk met uw jongere zus. Leden van Boko Haram vielen de kerk aan. De kerk werd gebombardeerd. U liep weg en liet uw zus achter. U rende naar de woning van uw ouders. De woning stond in brand. U keek door het raam en zag uw moeder. U vermoedt dat uw ouders vastgebonden waren, gezien ze anders wel zouden zijn gaan lopen. U zag mensen van Boko Haram. U vermoedt dat zij gestuurd waren door E.H. om uw ouders om te brengen, gezien hij uw ouders had bedreigd. U liep naar het politiebureau in uw area en bracht er de nacht door.

De volgende dag, rond 7.15 uur, werd het politiebureau aangevallen door leden van Boko Haram. U liep weg en u werd geholpen door een vrouw, Bl., die u meenam.

Jullie namen de bus naar een voor u onbekende plaats in Niger, alwaar jullie 's anderendaags aankwamen.

Vervolgens reisden jullie verder met de bus naar Agades (Niger), alwaar jullie 's anderendaags aankwamen. Jullie bleven er vijf tot zes maanden.

Vervolgens namen jullie een veewagen naar Duruku in een voor u onbekend land, alwaar jullie na twee dagen aankwamen. Jullie bleven er ongeveer zes maanden.

Jullie reisden verder naar (vermoedelijk) Tripoli in Libië. Jullie verbleven er enkele maanden.

Vervolgens vond Bl. iemand om u met de boot naar Italië te brengen.

Bij uw aankomst in Italië, in april 2011, diende u een vrouw, L., te bellen. L. nam u mee naar haar woning in Turijn. L. wilde dat u voor haar als prostituee werkte. U weigerde. L. liet u door twee mannen verkrachten.

Twee dagen later slaagde u er in om te ontsnappen. U liep naar het treinstation, alwaar u een Afrikaan, Br., ontmoette. U legde hem uit wat er met u was gebeurd. Hij zei dat hij u zou helpen en nam u mee naar zijn woning. Hij sliep met u. U werd zwanger, waarna hij u sloeg en u zijn woning uitjoeg. U bedelde. Een Italiaanse vrouw merkte uw situatie op.

Ze zou u helpen en kocht u een busticket naar België, alwaar u in januari 2012 aankwam.

U vroeg erop 1 februari 2012 asiel aan. U beviel op 9 februari 2012 van uw zoon, P.O.J..

U legde ter staving van uw asielrelaas een medisch attest (dd. 14 mei 2012) van dr. C.V. voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

U vreest bij terugkeer te worden gedood door E.H., aan wie u gedwongen werd uitgehuwelijkt. Hij zal u en uw baby ritueel offeren, gezien hij tot de Ogboni Society behoort. Hij beschikt bovendien over spirituele krachten, waardoor hij u overal in Nigeria zou kunnen vinden.

U ontvluchtte Maiduguri, de stad waar u sedert uw geboorte tot 28 juli 2009 zou hebben verbleven, nadat leden van Boko Haram uw ouders hadden omgebracht en uw woning in brand hadden gestoken.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Vooreerst kan u uw verblijf in de stad Maiduguri vanaf uw geboorte tot 28 juli 2009 niet aannemelijk maken. Uw kennis over de stad Maiduguri is immers erg beperkt.

U verklaarde steeds in de Dokoyaro street te hebben verbleven, maar u kon niet preciseren in welk stadsdeel deze straat is gesitueerd (gehoorverslag, p. 3).

Buiten Yusuf street en Adulai street, slaagde u er evenmin in om omliggende straten of straten die uw straat kruisen te noemen (gehoorverslag, p. 6). U kende overigens -buiten Shewuri street en de hiervoor vermelde straten- geen enkele andere naam van een straat in Maiduguri (gehoorverslag, p. 6).

U kende geen enkele ward of district of area of enig stadsdeel in Maiduguri, tenzij de Shewuri side (wellicht Shehuri) (gehoorverslag, p. 6).

Wanneer u vervolgens enkele namen van wijken in Maiduguri worden voorgelegd, met name Gamboru, Gwange en Bulunkuttu, blijken u deze niets te zeggen (gehoorverslag, pp. 6 en 7).

Uw eigen kerk, de Redeem Christian Church of God, kon u niet situeren. U zei dat het 30 minuten stappen is van uw straat, maar de naam van de straat of wijk kon u niet geven (gehoorverslag, p. 4), noch de volledige naam van de pastoor van uw kerk (gehoorverslag, p. 4).

U zei naar de middelbare school te zijn geweest in de GGC, het Government Guest College (gehoorverslag, p. 4). U kon zich echter niet meer herinneren waar deze school is gelegen in Maiduguri (tenzij "ver") (gehoorverslag, p. 4).

Op de vraag van het Commissariaat-generaal of u zich andere namen van scholen kan herinneren, zei u enkel nog een school voor kleine kinderen te herinneren, Goluti (gehoorverslag, p. 6). U zei dat er nog veel middelbare scholen waren, maar deze kon u zich niet meer herinneren (gehoorverslag, p. 6).

U kon verder evenmin de central mosque, het General Hospital, de universiteit of de luchthaven in Maiduguri situeren, niettegenstaande u beaamde dat deze er wel waren (gehoorverslag, pp. 6 en 7). Gezien u verpleegster wenste te studeren (gehoorverslag, p. 4), werd u door het Commissariaat-generaal gevraagd of er een nursing school is in Maiduguri, hetgeen u bevestigde, maar u zei niet te weten waar deze is gesitueerd (gehoorverslag, p. 6).

U bevestigde eveneens dat er een rivier vlakbij Maiduguri stroomt, maar de naam is u onbekend (gehoorverslag, p. 6). U kon de Bobaka Suwa-market vernoemen, maar u kon deze dan weer niet situeren in Maiduguri.

Wanneer u werd gevraagd waar de bekende Monday-market in Maiduguri is gesitueerd, zei u enkel dat het "ver" is, maar niet te weten waar deze is gelegen (gehoorverslag, p. 6).

U bevestigde dat er een zoo is in Maiduguri en dat deze is gesitueerd waar de fulani wonen, maar de naam van de zoo of de naam van de wijk waar deze is gelegen, kon u niet zeggen (gehoorverslag, p. 7). U bent er verder niet van op de hoogte of er een treinstation is in Maiduguri (gehoorverslag, p. 7). U blijkt niet te weten wat of waar het paleis van de Shehu is in Maiduguri (gehoorverslag, p. 7), terwijl het paleis van de Shehu en de bijhorende moskee bekende plaatsen zijn in Maiduguri (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier).

U wist evenmin wie de leider was van Boko Haram op het moment dat u in Maiduguri verbleef (gehoorverslag, p. 6), terwijl hij toch op dat moment een publieke figuur was in Maiduguri die een belangrijke rol speelde in de conflicten die het Noorden van Nigeria teisterden. Hij werd overigens omgebracht door de politie tijdens de rellen van eind juli 2009 (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier).

U kende evenmin enige steden of dorpen in de buurt van Maiduguri (gehoorverslag, p. 6) en u stelde verkeerdelijk dat Kano State, Kaduna State, Sokoto State en Jos (wellicht bedoelt u Plateau State) staten zijn van Nigeria die in de onmiddellijke omgeving van Bonu State liggen (gehoorverslag, p. 6 en bijgevoegde informatie in het administratief dossier).

Overigens is het merkwaardig dat u zei en schreef in Bonu State te zijn geboren en er steeds te hebben verbleven (zie gehoorverslag, p. 3 en bijlage bij het gehoorverslag), terwijl het in werkelijkheid Borno State is (zie bijgevoegde informatie in het administratief dossier).

De vaststelling dat u enkele zaken wel over Maiduguri blijkt te weten (zoals de etnische groepen en talen, gehoorverslag, p. 4) en dat u in beperkte mate Hausa kan spreken (gehoorverslag, p. 3), weegt niet op tegen de vele essentiële onwetendheden die hiervoor werden beschreven en het zwaarwichtige, opmerkelijke gebrek aan basiskennis betreffende de stad Maiduguri.

Er kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaring steeds in de stad Maiduguri te hebben verbleven gelet op de totaliteit van deze onwetendheden.

De vaststelling dat u vijftien jaar was op het moment dat u Maiduguri verliet en dit inmiddels al drie jaar geleden is, is niet afdoende om deze onwetendheden te verklaren. Ook van een persoon van jeugdige leeftijd kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met haar beweerde stad van afkomst waar zij gedurende heel haar leven zou verbleven hebben. Ook beweerde u uw middelbare school te hebben voltooid (gehoorverslag, pp. 4 en 7), zodat een eventuele geringe opleiding evenmin een verantwoording kan zijn voor de vastgestelde onwetendheden.

Ook uw verklaring dat u niet gereisd zou hebben (gehoorverslag, p. 6) kan uw gebrekkige kennis met betrekking tot uw directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken.

In het door u voorgelegde medische attest (dd. 14 mei 2012) van dr. C.V., wordt gewag gemaakt van uw fragiele toestand, maar uit dit attest blijkt niet dat u specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat uw problematiek u zou belemmeren in het afleggen van coherente en aannemelijke verklaringen. Bijgevolg wordt er geen causaal verband gelegd tussen uw geestestoestand en de onwetendheden met betrekking tot uw regio van herkomst.

Bovendien blijken niet alleen belangrijke aspecten van uw asielrelaas op zwak gefundeerde veronderstellingen te zijn gebaseerd, maar bovendien erg vaag te zijn. Bijgevolg wordt er in verdere mate afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw eigenlijke asielmotieven.

In de eerste plaats maakte u niet aannemelijk dat uw vader moslim was en u verplichtte om dit geloof te volgen.

U zei dat u door uw vader werd verplicht de Koran te lezen en te bidden. U deed dit tot uw 12 jaar, maar vervolgens weigerde u nog (gehoorverslag, pp. 7 en 8).

U blijkt echter erg onwetend te zijn over enige basisbeginselen van de islam. De vijf plichten of pijlers voor iedere moslim zijn u onbekend (gehoorverslag, p. 7). Buiten Salah (hetgeen eigenlijk het gebed inhoudt, één van de vijf pijlers van de islam) en (het einde van) de vasten, kent u geen enkel ander specifiek moslimfeest (gehoorverslag, p. 8).

Buiten "Je mag niet doden en niet liegen. Je mag geen zaken doen die God niet apprecieert en je moet jezelf als vrouw bedekken en je moet vier vrouwen trouwen", kon u geen andere voorschriften van de islam geven (gehoorverslag, p. 8). U wist verder merkwaardig genoeg niet dat het gebed gebeurt in de richting van Mekka, u zei in dit verband dat er altijd werd gebeden met het gezicht naar de muur gekeerd (gehoorverslag, p. 8). Buiten Mohamed en Musa kende u geen andere profeten van de islam (gehoorverslag, p. 8).

In de tweede plaats, en samenhangend met voorgaande vaststellingen, maakte u niet aannemelijk aan E.H. te zijn uitgehuwelijkt, die u wou gebruiken als offer.

Zo kon u niet preciseren wat de relatie van deze man met uw ouders was. U zei enkel in dit verband dat hij naar uw huis kwam toen u nog jong was (gehoorverslag, p. 9). U kende zijn leeftijd niet (tenzij "oud") en zijn beroep was u eveneens onbekend (gehoorverslag, p. 9).

U stelde dat hij leden van Boko Haram naar de woning van uw ouders had gestuurd om hen om te brengen, maar u baseerde zich in dit verband enkel op uw eigen veronderstellingen en vermoedens, omdat "hij uw ouders kwam bedreigen" (gehoorverslag, p. 9).

Op de vraag van het Commissariaat-generaal of E.H. dan tot Boko Haram behoort, moest u het antwoord schuldig blijven, maar voegde u er aan toe dat hij een secret cultman is (gehoorverslag, p. 10) en uw moeder u vertelde dat hij tot de Ogboni-society behoorde (gehoorverslag, p. 11).

Voor wat betreft de Ogboni-Society blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat dit genootschap specifiek is gelieerd aan de Yoruba-etnie en traditioneel een rol speelt binnen de Yoruba-cultuur en binnen de Yoruba-samenleving (zuid-west Nigeria).

Niettegenstaande het moeilijk is informatie over de precieze activiteiten en reikwijdte van de Ogboni te achterhalen, wordt het echter niet aannemelijk geacht dat de reikwijdte van de Ogboni zich uitstrekt tot ver buiten de gebieden waar Ogboni-leden wonen. De Ogboni-society is vooral actief binnen Yorubaland die volgende deelstaten omvat; Lagos, Ogun, Osun, Ondo, Oyo, Ekiti en een deel van Kwara en Kogi (zie bijgevoegde informatie).

Aangezien u echter aanhaalde dat E.H. een fulani is en afkomstig is uit Maidaguri (gehoorverslag, p. 9), is het ten zeerste twijfelachtig dat E.H. tot deze Ogboni-society zou behoord hebben.

Het door u voorgelegde medische attest (dd. 14 mei 2012) van dr. C.V., dat hiervoor al gedeeltelijk werd besproken, kan bovenvermelde conclusies niet wijzigen.

In dit attest wordt melding gemaakt van "letsels die verenigbaar zouden zijn met uw verhaal". Een medisch attest kan echter geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U bent verder niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 5 november 2012 aan dat zij alleen maar kan vaststellen dat de commissaris-generaal zelf toegeeft dat zij wel degelijk enkele zaken over Maidaguri weet en dat zij in beperkte mate Hausa kan spreken.

Verder wijst ze op haar jonge leeftijd, op de tijdsspanne tussen heden en haar vertrek uit Maidaguri, op haar (zie het verzoekschrift, p. 2) *“zeer fragiele persoonlijkheid”*, op het feit dat zij nog jong was toen zij de school verliet en dat zij van thuis uit niet werd gestimuleerd om kennis op te doen en dat haar vader haar *“zo dom mogelijk”* hield en wijst ze ook op het feit dat zij nooit reisde.

Ze benadrukt nog dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal *“dermate gespannen”* was en zich niet kon concentreren gezien haar baby van acht maanden bij haar was; zij stelt dat het algemeen bekend is (zie p. 2) *“dat de aanwezigheid van een baby de moeder er van weerhoudt om zich te kunnen focussen op andere zaken”*.

Zij stelt dat zij zich achteraf nog wel enkele zaken kon herinneren, onder meer dat zij inderdaad naar de Lami sula school in Shehuri ging, dat zij geboren werd in het Shehuri hospitaal op Kashin Ibrahim Road en dat de universiteit van Maiduguri gelegen is op Bama Road.

Dat zij niet aannemelijk kan maken dat haar vader moslim is en dat zij uitgehuwelijkt werd, is volgens haar het gevolg van het feit dat zij (zie p. 3) *“bijzonder jong”* was en dat de gebeurtenissen dateren van meer dan drie jaar geleden.

Verder stelt zij dat ze niet geïnteresseerd was in het moslimgeloof en er weerstand tegen voelde, dat zij gedwongen uitgehuwelijkt werd en dat haar vader, noch haar toekomstige echtgenoot, hierover uitleg gaven.

Verzoekster stelt het niet eens te zijn met de vaststelling van de commissaris-generaal dat de Ogboni society niet in Maidaguri actief is; zij wijst erop dat het hier om een gesloten genootschap gaat, dat er ook leden actief zijn in Maidaguri en dat het bestaan van rituele mensenoffers nog steeds een bestaande praktijk is.

Verzoekster voert aan dat zij het slachtoffer is geweest van traumatische gebeurtenissen in haar land van herkomst en dat zij ook daarna (zie p. 3) *“psychisch en fysisch”* misbruikt is, *“waardoor zij haar hele referentiekader is verloren en ook zelf totaal verloren is en zo overkomt”*.

Zij stelt dat zij (zie p. 3) *“geen enkele weerbaarheid meer heeft en in grote angst leeft”*. Moest men haar terugsturen naar haar land van herkomst, zou dit neerkomen op een onmenselijke en ontorende behandeling, gezien materiële bijstand, sociale hulp en omkadring en psychische bijstand voor haar noodzakelijk zijn en de Nigeriaanse Staat niet in de mogelijkheid is dit te verlenen.

Ze wijst nog op het medisch attest van dr. V.S..

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het relaas van verzoekster.

Vooreerst maakt verzoekster haar verblijf in de stad Maiduguri vanaf haar geboorte tot 28 juni 2009, alwaar haar problemen met E.H. en haar familie zich afspeelden, niet aannemelijk.

Uit het verhoorverslag van 26 september 2012 van het Commissariaat-generaal blijkt namelijk dat verzoekster op een onaannemelijke manier onwetend is over in welk stadsdeel de Dokoyaro street zich bevindt, hoewel zij verklaarde daar steeds te hebben verbleven (zie p. 3), over omliggende straten of straten die haar straat kruisen (zie p. 6), over andere straten in Maiduguri (zie p. 6), over een ward of district of area of enig stadsdeel in Maiduguri (zie p. 6), over de naam van de straat of wijk waar de kerk zich bevond en over de volledige naam van de pastoor van de kerk (zie p. 4), over de plaats in Maiduguri waar haar middelbare school gelegen is (zie p. 4), over andere middelbare scholen (zie p. 6), over de central mosque, over het General Hospital, de universiteit of de luchthaven in Maiduguri (zie p. 6, 7), over de plaats waar de nursing school zich in Maiduguri bevindt (zie p. 6), over de rivier die vlakbij Maiduguri stroomt (zie p. 6), over de plaats van de Bobaka Suwa-market en de locatie waar de Monday-market in Maiduguri plaatsvindt (zie p. 6), over de naam van de zoo in Maiduguri of de naam van de wijk waar deze is gelegen (zie p. 7), over het feit of er een treinstation is in Maiduguri (zie p. 7), over wat waar het paleis van de Shehu is in Maiduguri (zie p. 7), over wie de leider was van Boko Haram in Maiduguri op het moment dat verzoekster daar verbleef (zie p. 6), over de namen van enkele steden of dorpen in de buurt van Maiduguri (zie p. 6) en over de deelstaten die in de omgeving van "Bonu State" liggen (zie p. 6).

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster verklaart en schrijft in "Bonu State" (sic) te zijn geboren en er steeds te hebben verbleven (zie p. 3), terwijl Maiduguri in "Borno State" gelegen is (zie informatie in het administratief dossier).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij wel degelijk enkele zaken over Maiduguri weet en dat zij in beperkte mate de Hausa-taal kan spreken, stelt de Raad vast dat deze zeer beperkte kennis geen afbreuk doet aan de vastgestelde algehele vaagheid van haar verklaringen over Maiduguri. In haar verzoekschrift wijst verzoekster op haar jonge leeftijd, op de tijdsspanne tussen haar vertrek uit Maiduguri, op haar *"zeer fragiele persoonlijkheid"*, op het feit dat zij nog jong was toen zij de school verliet dat zij van thuis uit niet werd gestimuleerd om kennis op te doen, dat haar vader haar *"zo dom mogelijk"* hield en dat zij nooit reisde.

De Raad is van oordeel dat ook van een persoon van jeugdige leeftijd redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met de stad waarvan zij afkomstig beweert te zijn en gedurende heel haar jonge leven zou verbleven hebben, temeer gezien verzoekster beweerde haar middelbare school te hebben voltooid (zie p. 4, 7).

De opmerking dat verzoekster nooit reisde, komt niet in lijn om haar uiterst gebrekkige kennis met betrekking tot haar directe en persoonlijke leefwereld te verklaren.

Op het verweer van verzoekster dat zij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal *"dermate gespannen"* was en zich niet kon concentreren wegens de aanwezigheid van haar baby -volgens verzoekster is het algemeen geweten *"dat de aanwezigheid van een baby de moeder er van weerhoudt om zich te kunnen focussen op andere zaken"*-, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker nochtans

mag verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente en volledige verklaringen aflegt gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas.

Daarenboven is het de Raad niet bekend dat de aanwezigheid van een baby de moeder verhindert op eenvoudige vragen omtrent haar vroegere leefwereld, een correct antwoord te geven.

Het komt aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

Verder merkt de Raad op dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat.

De uitleg in haar verzoekschrift dat verzoekster zich achteraf nog wel enkele zaken kon herinneren -zoals dat zij inderdaad naar de Lami sula school in Shehuri ging, dat zij geboren werd in het Shehuri hospitaal op Kashin Ibrahim Road en dat de universiteit van Maiduguri gelegen is op Bama Road-, doet geen afbreuk aan de vastgestelde onwetendheden, en vormt ook geen uitleg waarom verzoekster deze antwoorden niet tijdens haar verhoor kon geven.

De antwoorden op de tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal gestelde vragen, vermelden in het verzoekschrift, laten de hiaten tijdens het verhoor ongemoeid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hecht de Raad geen geloof aan verzoeksters verblijf in de stad Maiduguri vanaf haar geboorte tot juni 2009, alwaar haar problemen met E.H. en haar familie zich afspeelden.

Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar vader moslim was die haar verplichtte om ook dit geloof te belijden, noch dat zij aan E.H. werd uitgehuwelijkt.

Zo blijkt verzoekster onaannemelijk onwetend te zijn over de islam, terwijl zij nochtans verklaarde dat zij door haar vader verplicht werd de Koran te lezen en dit deed tot haar 12 jaar, maar vervolgens weigerde (zie p. 7, 8).

De Raad stelt vast dat verzoekster onwetend is over de vijf plichten of pijlers voor iedere moslim (zie p. 7), de moslimfeesten (zie p. 8), de andere voorschriften van de islam (zie p. 8), het gebed (zie p. 8) en de profeten van de islam (zie p. 8).

In haar verzoekschrift wijt verzoekster dit gebrek aan kennis aan het feit dat ze "*bijzonder jong*" was, dat de gebeurtenissen al dateren van meer dan drie jaar geleden en dat zij niet geïnteresseerd was in het moslimgeloof en er weerstand tegen bood.

De Raad herhaalt dat ook van een jeugdige persoon verwacht kan worden dat zij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met de islam, temeer aangezien ze zelf verklaarde dat ze door haar vader verplicht werd de Koran te lezen en dit tevens deed tot haar 12 jaar (zie p. 7, 8).

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster ook niet aannemelijk maakt dat zij aan E.H. uitgehuwelijkt was.

Zo kon verzoekster niet preciseren wat de relatie van deze man met haar ouders was (zie p. 9) en kende zij zelfs zijn leeftijd en zijn beroep niet (zie p. 9). Waar zij stelde dat haar man de leden van Boko Haram naar de woning van haar ouders had gestuurd om hen om te brengen, erkende zij dat zij zich baseerde zich op haar eigen veronderstellingen en vermoedens (zie p. 9).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij uitgehuwelijkt werd en dat haar vader, noch haar toekomstige echtgenoot, hierover uitleg gaven, is de Raad van oordeel dat dit verzoeksters onwetendheid over E.H. niet kan verschonen, gezien zij zelf verklaarde dat zij reeds van bij haar geboorte was beloofd aan E.H. en dat hij al naar het ouderlijk huis kwam toen zij nog jong was.

Op de vraag of voormelde E.H. tot Boko Haram behoort, bleef verzoekster het antwoord schuldig (zie p. 10), maar verklaarde dat haar moeder haar vertelde dat hij tot de Ogboni-society behoorde (zie p. 11).

Uit informatie die zich in het administratief dossier bevindt blijkt evenwel dat de Ogboni-Society specifiek gelieerd is aan de Yoruba-etnie en traditioneel een rol speelt binnen de Yoruba-cultuur en binnen de Yoruba-samenleving (zuid-west Nigeria); de Ogboni-society is vooral actief binnen Yoruba-land die volgende deelstaten omvat; Lagos, Ogun, Osun, Ondo, Oyo, Ekiti en een deel van Kwara en Kogi. Het is inderdaad niet aannemelijk dat de reikwijdte van de Ogboni zich uitstrekt tot ver buiten de gebieden waar Ogboni-leden wonen.

Aangezien verzoekster aanhaalde dat E.H. een fulani is en afkomstig is uit Maidaguri (zie p. 9), is het niet aannemelijk dat E.H. tot deze Ogboni-society zou behoord hebben.

De stellingen in het verzoekschrift dat de Ogboni-Society een gesloten genootschap is, dat er ook leden actief zijn in Maidaguri, zoals E.H., en dat het bestaan van rituele mensenoffers nog steeds een bestaande praktijk is, hebben slechts de waarde van blote beweringen en weerleggen het bovenstaand oordeel niet.

De Raad besluit dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar vader moslim was en haar dwong om dit geloof te belijden, noch dat zij aan E.H. werd uitgehuwelijkt.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift nog aan dat zij het slachtoffer is geweest van traumatische gebeurtenissen in haar land van herkomst, dat zij ook daarna *“psychisch en fysisch”* misbruikt is, *“waardoor zij haar hele referentiekader is verloren en ook zelf totaal verloren is en zo overkomt”*, dat zij *“geen enkele weerbaarheid meer heeft en in grote angst leeft”*, waardoor indien zij teruggestuurd wordt naar haar land van herkomst, een onmenselijke en ontorende behandeling dreigt te ondergaan gezien, materiële bijstand, sociale hulp en omkadering en psychische bijstand voor haar noodzakelijk zijn en de Nigeriaanse staat niet in de mogelijkheid is deze omkadering te verlenen. Ze wijst dienaangaande op het medisch attest.

Vooreerst benadrukt de Raad dat het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig is, waardoor niet aangenomen wordt dat verzoekster het slachtoffer is geweest van traumatische gebeurtenissen.

Ook het medisch attest van 14 mei 2012 biedt geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van zijn patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen.

Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Verzoekster toont met haar bewering dat haar materiële bijstand, sociale hulp en omkadering en psychische bijstand noodzakelijk is en dat de Nigeriaanse staat niet in de mogelijkheid is deze omkadering te verlenen, evenmin in concreto aan dat zij zich daartoe niet hulp kan wenden tot de autoriteiten in haar land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE